ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **nezl. M. V.**, zast. zákonnou zástupkyní – matkou Z. V., právně zast. Mgr. Lukášem Seibertem, advokátem se sídlem Sokolská třída 1204/8, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o „návrhu na pokračování v řízení nezletilého M. V. proti MPSV Praha, návrhu na připojení spisu KS Ostrava sp. zn. 38 Ad 45/2013 a žádosti o vyžádání spisu MPaSV, pracoviště Ostrava sp. zn. SZ/1561/2013/9S-MSK, čj. MPSV-UM/28166/15/9S-MSK“, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 11. 2016, čj. 18 Ad 57/2016-33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Lukáši Seibertovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Ostravě rozhodnutím ze dne 29. 4. 2013, sp. zn. SZ/312150/2012/AIS-SSL, čj. MPSV-UP/679961/13/AIS-SSL, nevyhověl žádosti zákonné zástupkyně (matky) nezl. žalobce o příspěvek na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Odvolání žalobce zamítl žalovaný

rozhodnutím ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. SZ/1561/2013/9S-MSK, čj. MPSV-UM/11823/13/9S-MSK, a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podala zákonná zástupkyně žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 1. 7. 2014, čj. 38 Ad 45/2013-34, zamítl. Tento rozsudek byl spolu s rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 10. 2013 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, čj. 10 Ads 160/2014-48, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2015, sp. zn. SZ/1561/2013/9S-MSK, čj. MPSV-UM/28166/15/9S-MSK, žalovaný odvolání opět zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Dne 16. 11. 2015 bylo žalovanému doručeno podání zákonné zástupkyně žalobce nazvané „Stížnost“ ze dne 13. 11. 2015, které směřovalo jednak proti nevypracování posudku o zdravotním stavu a případném stupni závislosti, čímž se zabýval odbor výkonu posudkové služby ministerstva, který stížnost neshledal důvodnou, jednak proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015, který ji v této části vyhodnotil jako podnět k přezkumnému řízení. Rozkladová komise zákonnou zástupkyni dopisem ze dne 28. 7. 2016, čj. 2016/632-91/51, vyrozuměla, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vyvolat pochybnost o souladu rozhodnutí s právními předpisy.

[3] Podáním ze dne 29. 10. 2015, doručeným téhož dne Krajskému soudu v Ostravě, nazvaným „Správní žaloba na zrušení rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na péči“ a „Žádost k podání žaloby“ zákonná zástupkyně žalobce požádala „*o ustanovení právního zástupce z řad advokátů ve věci podání správní žaloby příspěvku na péči*“ a o osvobození od soudních poplatků. Usnesením ze dne 11. 1. 2016, čj. 18 Ad 61/2015-14, krajský soud žádosti zákonné zástupkyně vyhověl a ustanovil nezletilému žalobci zástupce z řad advokátů a přiznal mu osvobození od soudních poplatků v celém rozsahu. Následně byla „*věc bez dalšího opatření založena*“. Uvedené krajský soud odůvodnil tím, že podání ze dne 29. 10. 2015 nepovažoval za žalobu, ale za žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů k podání žaloby; stížnost ze dne 13. 11. 2015 nebyla krajskému soudu doručena; protože krajskému soudu nebyla žádná žaloba zákonnou zástupkyní žalobce ani jemu ustanoveným advokátem doručena, bylo podání ze dne 29. 10. 2015 bez dalšího opatření odloženo. O tomto postupu krajský soud zákonnou zástupkyni žalobce informoval přípisem ze dne 8. 8. 2016. Na přípis reagoval ustanovený zástupce žalobce podáním ze dne 2. 9. 2016 nazvaným „Návrh na pokračování v řízení nezl. M. V., proti MPSV Praha, Návrh na připojení spisu KS Ostrava sp. zn. 38 Ad 45/2013 a žádosti o vyžádání spisu MPaSV, pracovitě Ostrava sp. zn. SZ/1561/2013/9S-MSK, č.j. MPSV-UM/28166/15/9S-MSK“, k němuž přiložil kopii podání ze dne 13. 11. 2015, které zákonná zástupce žalobce zaslala žalovanému.

[4] Krajský soud podání ze dne 2. 9. 2016 zažurnalizoval do spisu vedeného pod sp. zn. 18 Ad 61/2015 a zároveň jeho kopii včetně kopie vyjádření žalovaného k němu a správních spisů založil do nově vytvořeného spisu sp. zn. 18 Ad 57/2016. Usnesením ze dne 7. 11. 2016, čj. 18 Ad 57/2016-33, krajský soud podání odmítl. Podle krajského soudu nebyla splněna nezbytná podmínka řízení – podání žaloby. Krajský soud nepovažoval za žalobu podání ze dne 29. 10. 2015. Zákonná zástupkyně žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015 převzala 23. 10. 2015, lhůta pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí proto uplynula 23. 12. 2015. V této lhůtě žádná žaloba krajskému soudu doručena nebyla. Krajskému soudu taktéž nebylo doručeno, resp. postoupeno podání žalobkyně ze dne 13. 11. 2015, které právní zástupce nezletilého žalobce navrhoval posoudit jako včasnou

žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015. Podle krajského soudu toto podání zákonné zástupkyně žalobce nemělo náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud závěrem poznamenal, že i kdyby podání ze dne 13. 11. 2015 bylo považováno za žalobu, bylo by je nutno odmítnout jako opožděně podané, neboť nebylo doručeno soudu v zákonné lhůtě. Podle původního znění soudního řádu správního byla lhůta zachována i tehdy, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřovala. Tato právní úprava však byla s účinností od 1. 1. 2012 zrušena.

II. Kasační stížnost

[5] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud měl postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a zákonnou zástupkyni stěžovatele vyzvat k doplnění podání ze dne 29. 10. 2015. Absentuje-li výzva, nemohla uplynout lhůta pro podání žaloby podle § 72 s. ř. s. Ustanovený zástupce po prostudování spisu žalobu 2. 9. 2016 doplnil a rovněž navrhl, aby soud v řízení pokračoval. Stěžovatel považuje podání ze dne 2. 9. 2016 za včasnou žalobu.

[7] Stěžovatel uvedl, že ustanovený zástupce soudní spis prostudoval 15. 1. 2016, načež 19. 1. 2016 krajskému soudu doručil žádost o připojení spisu vedeného pod sp. zn. 38 Ad 45/2013 a o vyžádání spisu žalovaného, poté chtěl spisy opět nastudovat; rovněž krajský soud informoval, že stěžovatelovu zákonnou zástupkyni vyzval k poskytnutí relevantních informací a k součinnosti. Zákonná zástupkyně stěžovatele však ustanovenému zástupci součinnost neposkytla; uvedla, že chtěla za právního zástupce Mgr. Seiberta, pokyn k podání žaloby JUDr. Belicovi nedala, sdělila, že rozhodnutí žalovaného již napadla a že si na postup žalovaného stěžovala. O způsobu skončení řízení se ustanovený zástupce dozvěděl 23. 8. 2016, kdy mu zákonná zástupkyně předložila sdělení krajského soudu ze dne 8. 8. 2016. Návrhem ze dne 2. 9. 2016 ustanovený zástupce konkretizoval důvody uvedené v podání ze dne 13. 11. 2015.

[8] Podle stěžovatele jeho zákonná zástupkyně rozhodnutí žalovaného napadla v zákonné lhůtě podáním ze dne 29. 10. 2015 a ze dne 13. 11. 2015. Lhůtu pro podání žaloby dodržela, přestože podání v listopadu 2015 nezaslala také krajskému soudu. Uplynula-li by marně lhůta pro podání žaloby 23. 12. 2015, krajský soud by právního zástupce stěžovateli dne 11. 1. 2016 neustanovil. Po získání kopie podání ze dne 13. 11. 2015 ustanovený zástupce navrhl pokračování v řízení. Pro zápis podání ze dne 2. 9. 2016 jako nového podání pod sp. zn. 18 Ad 57/2016 nebyl důvod.

[9] Stěžovatel vznesl námitky proti postupu žalovaného předcházejícímu vydání rozhodnutí ze dne 21. 10. 2015. Žalovaný měl provést sociální šetření ve vhodném prostředí, zjistit, zda stěžovatel trpí autismem a všechny potřebné skutečnosti pro rozhodnutí, neměl přitom trvat na hospitalizaci, se kterou matka znalá jeho stavu nesouhlasila. Závěr, že matka neumožnila vyšetření, je přinejmenším předčasný a napadené rozhodnutí nezákonné.

[10] Dále stěžovatel citoval celé napadené usnesení. Závěrem uvedl, že mu byl odepřen přístup k soudu.

[11] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadené usnesení krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[14] Nejvyšší správní soud v prvé řadě předesílá, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu, přichází pro stěžovatele z povahy věci v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem. Jestliže krajský soud návrh odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí návrhu, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se merita, tedy toho, zda správní rozhodnutí je zákonné či nikoli (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009, čj. 3 As 44/2008-80). Nejvyšší správní soud se tak nemohl v souzeném případě zabývat stížnostní námitkou napadající postup žalovaného předcházející vydání rozhodnutí ze dne 21. 10. 2015.

[15] Ke kasační námitce, podle které měl krajský soud stěžovatele vyzvat k doplnění podání ze dne 29. 10. 2015, Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou formulace tzv. žalobních bodů a poučovací povinností u odstraňování vad žaloby se zabýval rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, publikovaném pod č. 2162/2011 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát přiklonil k výkladu, podle něhož „*je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí*“. Povinnost vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vznikne krajskému soudu tehdy, bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě obsahovat žalobní bod alespoň v takto vymezené míře konkrétnosti. Rozšířený senát zdůraznil, že „*lhůta stanovená v § 71 odst. 2 větě druhé a třetí* [s. ř. s.] *dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný; jen v těchto případech uplyne zákonná lhůta (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) marně, ve všech ostatních případech je na místě postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s.*“. Jinými slovy, pokud žalobce neformuluje ani v nejhrubších rysech, s čím v rozhodnutí nesouhlasí, ve lhůtě pro podání žaloby, nevzniká krajskému soudu povinnost vyzývat žalobce

k odstranění vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Závěr, že správní žaloba musí obsahovat žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby, potvrdil také Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 (9/2010 Sb.), v němž bylo uvedeno mimo jiné, že „*žaloba ve správním soudnictví musí žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby obsahovat. Pokud tomu tak není, je podání pouhým oznámením záměru obrátit se na správní soud se žalobou, které ovšem nemá i při extenzivním výkladu pojmu žalobní bod žádné relevantní účinky*".

[16] Obsahem podání zákonné zástupkyně stěžovatele ze dne 29. 10. 2015 nazvaného „Správní žaloba na zrušení rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na péči" a „Žádost k podání žaloby" byla žádost o ustanovení zástupce a o osvobození od soudních poplatků. V tomto podání nebyly formulovány žádné žalobní body, napadené rozhodnutí nebylo označeno, neoznačen byl i den jeho doručení stěžovateli; podání nesplňovalo ani další náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud proto toto podání správně posoudil jako žádost o ustanovení zástupce a o osvobození od soudních poplatků. Této žádosti vyhověl usnesením ze dne 11. 1. 2016, čj. 18 Ad 61/2015-14. Nejvyšší správní soud shodně jako soud krajský podání ze dne 29. 10. 2015 nepovažuje za žalobu, a to z důvodu absence náležitostí žaloby. V takovém případě nebyl krajský soud povinen vyzývat stěžovatele k odstranění vad žaloby a stanovovat mu k tomu lhůtu podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[17] Podle § 35 odst. 8 věta třetí s. ř. s. ve znění účinném v době podání žádosti o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků ze dne 29. 10. 2015 *[p]ožádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení.*

[18] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015 převzala zákonná zástupkyně stěžovatele 26. 10. 2015 (srov. doručenku připevněnou k tomuto rozhodnutí ve správním spise žalovaného). Krajský soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného bylo doručeno 23. 10. 2015 a že lhůta k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí uplynula 23. 12. 2015. Tento závěr však správný není. Chybně uvedené datum doručení patrně pramení z pouhé záměny dne doručení (26. 10. 2015) se dnem vypravení rozhodnutí (23. 10. 2015). Podstatnější však je, že krajský soud při své úvaze o (ne)včasnosti podání žaloby nezohlednil žádost o ustanovení zástupce a o osvobození od soudních poplatků podanou 29. 10. 2015. Po dobu od podání této žádosti (29. 10. 2015) do právní moci rozhodnutí o ní (18. 1. 2016) lhůta pro podání žaloby neběžela (§ 35 odst. 8 věta třetí s. ř. s.). Ke smyslu této úpravy se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 13. 1. 2005, čj. 6 Ads 72/2004-69, v němž uvedl: *„[s]myslem tohoto ustanovení je zabezpečit, aby zástupce účastníka mohl po svém ustanovení ve zbylé lhůtě doplnit, sepsat žalobní body. Nedošlo-li by ke stavění této lhůty, bylo by v řadě případů ustanovení zástupce zcela bezúčelné.*" Po nabytí právní moci usnesení o ustavení zástupce a osvobození do soudních poplatků tak mohlo být podání z 29. 10. 2015 doplněno o náležitosti žaloby, a to ve lhůtě téměř celé dva měsíce, neboť ze lhůty pro podání žaloby před podání žádosti o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků uplynulo jen několik dní. Stěžovateli lze přisvědčit, že ustanovení zástupce po uplynutí lhůty pro podání žaloby by bylo bezvýznamné, v souzeném případě však taková situace nenastala.

[19] Výše popsaná pochybení krajského soudu však nemohou mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť ani při zohlednění stavění lhůty pro podání žaloby nebyla žaloba

podána včas. Podání ze dne 2. 9. 2016, k němuž bylo připojeno i podání z 13. 11. 2015, bylo krajskému soudu osobně doručeno 8. 9. 2016. Lhůta pro doplnění podání z 29. 10. 2015, tedy pro podání řádné žaloby, při zohlednění jejího stavění, uplynula v březnu 2016, tady přibližně půl roku před doručením podání z 2. 9. 2016. Toto podání proto nelze považovat za včasné doplnění (podání) žaloby a krajský soud jej správně odmítl.

[20] Při posouzení podání ze dne 13. 11. 2015 adresovaného a doručeného žalovanému 16. 11. 2015 jako případné žaloby se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu. I kdyby snad mohlo být toto podání za žalobu považováno, nejednalo by se o žalobu včasnou. Krajskému soudu bylo totiž doručeno až 8. 9. 2016 spolu s podáním z 2. 9. 2016. Úprava, podle které byla lhůta pro podání žaloby zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje, byla zrušena s účinností od 1. 1. 2012. Argumentace, podle které je podání z 13. 11. 2015 včasnou žalobou, byť nebylo podáno u soudu, proto neobstojí.

[21] S ohledem na výše uvedené nelze za včas podanou žalobu považovat ani podání z 29. 10. 2015 doplněné podáním z 2. 9. 2016, ani podání z 13. 11. 2015. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje snahu ustanoveného zástupce včas doplnit náležitosti žaloby. Uvedené však vyžadovalo součinnost zákonné zástupkyně stěžovatele, která mu v souzeném případě příliš nápomocná nebyla.

[22] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu v tom, že pro zápis podání ze dne 2. 9. 2016 jako nového podání pod sp. zn. 18 Ad 57/2016 nebyl důvod. Podle § 40b odst. 1 věta první o. s. ř. *[o] každém sporu nebo jiné právní věci se vede spis v listinné nebo v elektronické podobě.* Citovaná úprava se přiměřeně použije i pro řízení ve správním soudnictví (§ 64 s. ř. s.).

[23] Podání ze dne 2. 9. 2016 se týkalo shodného sporu jako podání z 29. 10. 2015. Krajský soud podání z 2. 9. 2016 včetně jeho příloh a vyjádření žalovaného správně zažurnalizoval do spisu vedeného pod sp. zn. 18 Ad 61/2015 (čl. 25 a 39 spisu krajského soudu sp. zn. 18 Ad 61/2015), přílohou soudního spisu byly i správní spisy. Následně krajský soud pořídil kopie písemností založených ze spisu sp. zn. 18 Ad 61/2015 počínaje čl. 25 (tj. podáním z 2. 9. 2016) a tyto kopie včetně správních spisů zažurnalizoval do nově vytvořeného spisu vedeného pod sp. zn. 18 Ad 57/2016. Krajský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 18 Ad 57/2016 jednal se zástupcem stěžovatele, který mu byl ustanoven pro řízení sp. zn. 18 Ad 61/2015.

[24] Popsaný postup krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za rozporný s pravidly vedení soudních spisů. Z tohoto pramení i nezákonné jednání se zástupcem, který byl stěžovateli ustanoven pro jiné řízení. Tato procesní pochybení však nemohou mít vliv na zákonnost usnesení napadeného kasační stížností. Nejvyšší správní soud proto věc nevrátil krajskému soudu k dalšímu řízení; výsledkem takového postupu by totiž musilo být rozhodnutí výrokově stejného obsahu jako napadené usnesení, pouze označené jinou spisovou značkou.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

[27] Podle § 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele, Mgr. Lukáš Seibert, advokát, neprovedl ve věci v řízení před Nejvyšším správním soudem žádný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Nejvyšší správní soud mu proto odměnu za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Kasační stížnost podal JUDr. Alexander Belica, který byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2017, čj. 8 Ads 240/2016-32, zproštěn zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti; týmž usnesením bylo rozhodnuto o jeho nároku na odměnu a náhradu hotových výdajů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. října 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu